

Marion Pauw

We moeten je iets vertellen

2016

Uitgeverij XL
Zoetermeer

Voor papa & mama,
Dank jullie wel voor jullie
onvoorwaardelijke steun
en liefde. En zelf geteelde groente,
dat ook.
Ik hou van jullie.

Hoofdstuk 1

Een echte schrijver herken je aan de opening. Die briljante eerste zin die intrigeert, vragen oproept, en bij voorkeur een voorspellende waarde heeft voor de rest van het boek. Een klassiek voorbeeld is ‘*Call me Ishmael*’, uit *Moby-Dick*. Je vraagt je meteen af of Ishmael de echte naam is van het personage en waarom hij dit zo nadrukkelijk zegt. Of wat dacht je van ‘*All happy families are alike; each unhappy family is unhappy in its own way*’ van Tolstoj? Duidelijk is dat je als lezer een smeug familiedrama te wachten staat. Nog een: ‘*Ik heb vader naar boven gedaan*’ van Gerbrand Bakker. De onderdrukte haat spat ervan af.

Op een bekoorlijke eerste zin kun je als lezer bladzijden lang teren. Bovendien beslissen lezers veelal op basis van de eerste zin of zij een boek wel of niet zullen kopen. Daarom zal een schrijver hier bovengemiddeld lang over nadenken. Hij zal wikken en wegen, schrijven en schrappen, knippen en plakken, net zo lang tot hij een opening heeft geformuleerd die binnenkomt als de duivel op het Haagsch debutantenbal.

Na dit betoog moet ik zelf natuurlijk met iets heel goeds komen, en ik zal het je meteen maar vertellen: dat gaat niet gebeuren. Ik ga niet eens proberen om literair verantwoord te zijn; ik vertel het gewoon hoe het is, inclusief alle foeilelijke clichés en melodrama-

ik heel zwaar ongesteld ben. Ik voel het dikke maandverband tussen mijn benen. Het zit aan mijn kruis vastgeplakt. Buikpijn en maandverband. Ik constateer beide zaken, maar voel nog niets. Mijn hersenen zoeken naarstig naar het juiste verhaal. Nog een paar seconden luchtledigheid en dan gebeurt het: alles komt weer keihard binnen.

Het is zeven uur 's ochtends. Waarom ben ik zo achterlijk vroeg wakker, juist nu ieder uur dat ik niet bewust hoeft mee te maken welkom is? Als ik mijn ogen maar dicht houd. Misschien dat ik dan vanzelf weer wegzak. Maar mijn hoofd laat zich niet meer uitzetten. De ene kutgedachte na de andere. Ik pak mijn telefoon om te kijken of Michiel zo goed is geweest me een bericht te sturen.

Schatje, ik vind het zo erg.

En vijf minuten later, zo lang had hij blijkbaar nodig om dit te bedenken:

Wou dat ik bij je kon zijn.

Ik zou me nu misschien beter moeten voelen, maar dat is niet zo. Het lijkt wel of zijn woorden de pijn alleen maar erger maken.

Dat kun je wel zeggen, maar ondertussen ben je er niet, Michiel.

Ik leg de telefoon weer op het nachtkastje en doe mijn ogen dicht. Ik moet proberen nog wat te slapen. Dat is het beste. Maar het lukt niet. Mijn hoofd laat zich

niet het zwijgen opleggen, zelfs niet als ik ademhalings-oefeningen doe die ik ooit uit een boek over mindfulness heb geleerd. Nooit uitgelezen trouwens, dat boek.

Even later pak ik mijn telefoon maar weer, om uit pure ellende op Facebook te kijken naar spiritueel bedoelde tegeltjeswijsheden, updates over katten, honden en kinderen, en foto's die bedoeld zijn om populariteit en succes te benadrukken. Overigens gebeurt er bijna nooit iets interessants. Toch vind ik het nodig om dagelijks mijn hersenen te verontreinigen met hele lap-pen non-informatie, al dan niet met storende spelfouten erin. Vooral mensen die in het Engels menen te moeten schrijven en dan fouten maken: be-la-che-lijk. Zo zie ik nu dat een of ander vrouwtje met een vierkante bril '*I am a survivor*' heeft geschreven. Of van die mensen die dingen posten als '*Live your dreams*' en die dan zelf verzekeringstussenpersoon blijken te zijn. Ik wil niet zeggen dat je er niet van kunt dromen om verzekeringstussenpersoon te zijn. Of ja, eigenlijk wil ik dat wel. Niemand wil écht verzekeringstussenpersoon worden, dat word je gewoon omdat je echt niets anders kunt bedenken, toch?

Je moet ook niet met je telefoon op je nachtkastje slapen. Dat is algemeen bekend. Ik heb weleens een tijdje mijn telefoon in de woonkamer gelaten 's nachts.

Maar dan werd ik alsnog wakker en moest ik opstaan

om te kijken of er nog nutteloos nieuws was. En dat was nóg slechter voor mijn nachtrust.

Dan zijn er nog de kansloze berichten van kansloze mannen. Mannen van wie je het vriendschapsverzoek hebt geaccepteerd omdat je dat nou eenmaal van iedereen doet, omdat je nooit weet wie een potentiële lezer is, en die dan 'hoi' naar je sturen. Of: *Lekker geslapen, Kathelijne?* Of: *Je ziet er goed uit.*

Als ik mijn telefoon terugleg op het nachtkastje, zie ik mijn notitieblokje liggen. Dit ligt altijd naast het bed, voor het geval ik 's nachts een geniale ingeving krijg, wat eigenlijk nooit gebeurt, maar je weet maar nooit. Er staat iets geschreven. Ik pak het blok op en bekijk het wat beter.

We moeten je iets vertellen.

Het is mijn handschrift. Tenminste, het lijkt op de manier waarop ik schrijf als ik gehaast ben. Wat ik eigenlijk altijd ben, maar dat komt vooral omdat ik niet meer het geduld heb om met de hand te schrijven.

Ik vraag me af wanneer ik dit heb geschreven. En waarom? Het zegt me werkelijk helemaal niets.

Mijn telefoon trilt even.

Schatje, ben je al wakker? vraagt Michiel per app.

Ja, antwoord ik. Jammer genoeg wel.

Hoofdstuk 2

Bescheidenheid siert een mens NIET. Is het niet verschrikkelijk burgerlijk om wanneer iemand je een compliment geeft, je ogen neer te slaan en te zeggen: 'Nou dat valt wel mee, hoor.' Of: 'Het was in de uitverkoop.' Ik kijk mensen recht aan en zeg 'dank je wel'. Ik doe dat omdat ik het volste recht heb op alle lof, liefde en lust van de wereld. Tenminste, dat houd ik mezelf iedere dag opnieuw voor, met wisselend succes. Maar soms zijn er dagen dat je in de spiegel kijkt en oprecht meent dat je mooi en bijzonder bent. Een gevoel dat van binnenuit komt en niet omdat je nou eenmaal veel zelfhulpboeken hebt gelezen. Het gebeurde me een paar avonden geleden. Ik was thuisgekomen van een etentje met vriendinnen waarbij weer eens duidelijk was geworden dat niemand nog zin had om naar mijn verhalen over Michiel te luisteren. De eerste maanden hadden ze ervan gesmuld, nu keken ze me meewarig aan en zeiden: 'Echt, Kathelijne, het wordt tijd om te stoppen.' Of ze speelden in op mijn wankel gemoedstoestand: 'Jij verdient toch meer dan dit?' Dus begon ik er zelf maar niet meer over. En zij vroegen er niet meer naar. Ja, hooguit voor de vorm, maar ik voelde dat het niet de bedoeling was dat ik meer dan twee zinnen aan het onderwerp zou wijden.

Ik had de hele avond over voor mij oninteressante onderwerpen gepraat, omdat nu eenmaal niets anders dan Michiel me nog kon boeien. Ondertussen had ik om de vijf minuten onder de tafel op mijn telefoon gekeken of hij nog had geappt. Dat was niet het geval. Ik las mijn laatste appje aan hem nog een keer. Het was verzonden om negen uur 's ochtends. *Ik heb zin in je.* Michiel had het gelezen, dat zag ik aan de blauwe vinkjes, maar hij had het niet nodig gevonden om te antwoorden.

Ik las onze gesprekken van de afgelopen week nog eens door. Enorme groene tekstblokken, met hier en daar een witje tussendoor van hem. *Het is voor mij ook niet makkelijk*, was het laatste wat hij me had geschreven. Alweer vierentwintig uur geleden. Ik gaf niet graag toe dat ik me behoorlijk desperado begon te voelen. Ik, dé Kathelijne Hasselaar. (Vroeger heette ik Ruth, maar daarover later meer.) Had Michiel ook maar enig idee hoeveel mannen mij wél wilden? (Eerlijk gezegd weet ik dit zelf ook niet helemaal, maar laten we ervan uitgaan dat het er veel zijn als je er geen kwalitatieve criteria op loslaat, goed?)

Ik was met een smoesje om elf uur naar huis gegaan. Ik had gezegd dat ik moe was. Het verbaasde mijn vriendinnen al lang niet meer dat ik geen zin had om mee te gaan stappen. En als ik al meeging, was dat alleen maar om iemand te vinden die me uit mijn lijden

zou verlossen. Soms ontmoette ik die ook. Dacht ik. Maar verlichting brachten ze nooit.

Ik kwam die avond thuis, kleepte me uit en bekeek mezelf in de spiegel. Dat doe ik vaak. Obsessief vaak, als ik eerlijk ben. Dan kijk ik naar mijn gestroomlijnde lichaam en vraag me af waarom het nog steeds niet genoeg was. Wat als mijn armen net iets gespierder zouden zijn, mijn billen wat groter, mijn buik nóg strakker? Zou dan...?

Die avond zag ik iets wat dieper ging dan de oppervlakkige perfectie. Er straalde iets van binnenuit. Een kwetsbare, tedere schoonheid.* Ik keek lang naar mezelf, gezien dit soort momenten normaliter alleen voorkomen als ik drugs heb gebruikt. Ik voelde me bijzonder. Een zeldzaam wezen dat beschermd en gekoesterd moest worden. Ik geloof zelfs dat ik even van mezelf hield en ik viel zowaar vredig in slaap, mijn eigen armen om mezelf heen geslagen.

Wist ik veel, op dat moment.

De volgende ochtend werd ik wakker met gespannen aanvoelende borsten. Toen ik in de spiegel keek, leek

* Ik begrijp dat dit nogal narcistisch overkomt. Harold vond het ook een beetje stom, al heeft hij het niet zo gezegd, maar ik meende het aan zijn minzame gezichtsuitdrukking te zien.

het of ze een cupmaat waren gegroeid en mijn tepels zich iets meer hadden opgericht. Ik overwoog om een naaktselkie te maken en die aan Michiel te sturen. Pas toen realiseerde ik me dat ik zeker een week geleden ongesteld had moeten worden. En ik wist het meteen. Ik wist gewoon dat ik zwanger was.

Ik twijfelde of ik Michiel moest inlichten. Het was vrijdagochtend en hij had al gezegd dat hij me die dag zou proberen te bellen, maar dat hij het heel druk had. Laatste dag voor de vakantie, honderdduizend afspraken. Hij had het gebracht op een toon alsof ik meteen moest snappen waar het over ging, maar ik kon hem alleen maar verbijsterd aankijken en me afvragen waarom het opeens zo ingewikkeld lag. Ik zou andersom altijd tijd voor hem maken. Al had ik natuurlijk geen honderdduizend afspraken. Ik had alleen mijn beeldscherm dat me de hele dag verwijtend aanstaarde. Zo van: schrijf je nog wat of niet?

Ik dacht aan het begin van onze affaire. Ook toen had hij veel afspraken. Als je hem vroeg hoe het met hem ging, dan zei hij altijd 'druk', en daarmee bedoelde hij 'goed'. Toch had hij het toen nooit te druk om mij te appen. Sterker nog, hij appte als hij met een stijve in een vergadering zat. Hij appte als hij 's nachts naar de wc was geslopen terwijl zijn vrouw lag te slapen. Of tijdens de balletvoorstelling van zijn dochter.

Als ik hem zou bellen met de mededeling dat ik een